

[Arbejds- og Socialministeren.]

Sted i de senere Aar, har medført en ikke uvæsentlig Skærpelse af Fradragsreglerne for de Aldersrentenydere, som har Indtægter ud over 60 pCt. af Intervallets Overgrænse. Udvalget har i øvrigt herved fremhævet, at det antagelig ogsaa beror paa en Tilfældighed, der først blev indføjet i Folkeforsikringsloven under dennes Behandling i Landstinget, at Intervallet ikke blev undergivet Pristalsreguleringen i Lighed med de fleste andre Beløb inden for Aldersrenteordningen. Hertil kommer sluttelig saa et meget uheldigt Forhold, at Indtægter ud over de 40 pCt. af Grundbeløbet + 500 Kr. fradrages fuldt ud, hvilket sætter en absolut Bremse for Rentenydernes Bestræbelser for at skaffe sig Indtægter ud over det fradragsfri Beløb + 500 Kr.

Der kan endelig i denne Forbindelse være Anledning til at paapege, at Virkningen af, at en Rentenyder opnaar en Merindtægt, ikke er udtømt med de egentlige Regler om Fradrag i Renten, men at ogsaa et eventuelt personligt Tillæg vil blive frataget ham, saafremt Kommunalbestyrelsen skønner, at han ikke længere er i den fornødne Trang.

Ud fra disse Overvejelser har Regeringen stillet Forslag om at fastsætte det fradragsfri Beløb til 50 pCt. af Grundbeløbet samt at ophæve 100 pCt. Fradraget og i Lighed med det oprindelige Forslag til Folkeforsikringsloven at føre 60 pCt. Fradraget helt igennem, saaledes at der fra alle Indtægter ud over det fradragsfri Beløb sker Fradrag med 60 pCt. af Indtægten. Denne Ændring vil betyde, at det fradragsfri Beløb med de nu foreslaaede Grundbeløb vil udgøre fra 500 Kr. for enlige Kvinder paa Landet til 1 107 Kr. for Ægtepar i Hovedstaden, hvor begge oppebærer Rente, og den højere Indtægt, der kan oppebæres, uden at Renten falder bort, ligger tilsvarende imellem 2 025 Kr. 75 Øre for en enlig Kvinde paa Landet og 4 489 Kr. 50 Øre for et Ægtepar i Hovedstaden, naar begge Ægtefæller oppebærer Rente.

Jeg har nu gennemgaaet Reglerne i § 41, Stk. 1, omhandlende det Fradrag, som finder Sted i Renten paa Grund af normal Arbejdsindtægt.

En Rentenyders Indtægt kan imidlertid ogsaa hidrøre fra Indtægt af Formue eller fra Livrente, Pension, et Legat eller lignende, og det er navnlig imod disse særlige Indkomstarter, Modstandere af den eksisterende Aldersrenteordning som oftest har rettet deres Angreb.

Det er her særlig to Forhold, der har givet Anledning til Kritik. For det første

har man fremhævet det urimelige i, at de Procenter, hvormed det saakaldte Formuetillæg beregnes, er saa høje, at Aldersrentenydere med Formuer ud over selv ret beskedne Beløb faar en faldende Totalindtægt af Aldersrente og Formueindtægt. For det andet har man peget paa, at de forskellige Fradragsregler for Formueindtægter og Livrenteindtægter bevirker, at en Formueejер ved at anvende sin Kapital til Indkøb af en Livrente opnaar en væsentlig større Aldersrente, end om han beholder Formuen og blot nyder Renterne deraf. Paa Linie med Livrenteindtægter ligger Pensionsindtægter, dog at der for visse offentlige Pensioner desuden er foreskrevet et særligt Fradrag i Renten for Pensionsbeløb ud over den fradragsfri Grænse.

De strenge Regler om Formuetillæg, hvilket altsaa vil sige Bestemmelserne om, at den Indtægt, i Forhold til hvilken Aldersrenten beregnes, kunstigt skal forhøjes i et vist Forhold til Formuens Størrelse, er gennemført med en Dobbeltmotivering, der bunder i det Forsørgelsessynspunkt, der som nævnt historisk ligger til Grund for vor Aldersrenteordning. Man har saaledes for det første ment, at Personer, hvis Formuer overstiger en vis Størrelse, burde forbruge deres Formue, inden de søgte Aldersrente og derved paalagde det offentlige Byrden ved deres Forsørgelse. Disse Personer burde med andre Ord enten i egentligste Forstand opspise deres Formue eller forbruge den paa den Maade, at de omsætter den i en Livrente. Formuetillægget har saaledes efter sin Oprindelse for saa vidt ikke til Formaal at ramme Opsparingen som saadan, men alene det Forhold, at Rentenydere paa Statens Bekostning ønsker at bevare deres Formue til Fordel for deres Arvinger. I Konsekvens heraf har man søgt at stille den Indtægt, der opnaas gennem en Livrente, betydeligt gunstigere ved Aldersrentens Beregning end den Indtægt, der opnaas gennem en ordinær Formue.

Selv om man nu fortsat maatte gaa ind for denne Tankegang og dermed for Ønskeligheden af strengere Lovregler over for Personer, der raader over Formue og ønsker at bevare denne, maa man dog efter min Mening give Aldersrenteudvalget Ret i, at de nugældende Regler ikke kan anses for hensigtsmæssige i deres nuværende Udformning, idet denne dels paa visse Punkter medfører Virkninger, der næppe har været tilsigtet af Lovgiveren, og dels ogsaa i øvrigt virker meget haardt.

Jeg skal give et Par Eksempler paa, hvorledes de nugældende Regler virker.

Tager vi et Ægtepar i Hovedstaden,